

Kommissarie Gustav Frank

Den Svarta Cirkeln

Kriminalroman

Owe (LO) Liljeberg

ULTIMA ESPERANZA BOOKS

*Av Owe (LO) Liljeberg har tidigare utkommit
från Ultima Esperanza Books:*

Blåeld, änglavingar och blodnäva (2016)

Hole in one (2017)

På annat förlag:

Tillmakare Mårten

Kriminalromanen *Den svarta cirkeln* är fiktion. Eventuella likheter med miljöer
och personer är bara tillfälligheter.

Har det smugit sig in felaktigheter i historien ligger allt ansvar hos författaren.

ISBN: 978-91-88263-69-8

© Lars-Owe Liljeberg

Sala 2019

Lars-Owe Liljeberg

Kålgårdsgatan 16

733 31 Sala

Tel: 0738 53 96 78

E-post: liljeberg@msn.com

www.gustavfrank.eu

Illustration omslagets framsida: Pixabay

Utgiven av Ultima Esperanza Books, Stockholm 2019

www.ultimaesperanzabooks.se

1

Gatlyktan utanför fönstret släppte igenom en tunn strimma ljus. Skenet från den sjuarmade silverkandelabern framkallade ett svartvitt skuggspel på de kala väggarna. Tonerna från Chopins Nocturne i Ess-dur tonade i bakgrunden. Centralpunkten, i det spartanskt inredda rummet, var den gustavianska dubbelsängen. På sängbordet stod en halvfull champagneflaska, två kristallglas och en glasskål fylld med jordgubbar.

Kläder låg utspridda nedanför sängen. Under lakanet låg två halvnakna personer. Svettiga och utmattade efter att gemensamt eggat varandra till en gemensam orgasm. Kvinnan slängde med det kastanjefärgade håret som fallit ned över ögonen, hon suckade högt. Mannen satte sig upp i sängen, drog med handen genom hårkalufsen och torkade av läppstiftet runt munnen och på halsen.

De vände sig mot varandra, skrattade och pratade i munnen på varandra. Hon smekte hans nakna bringa och munnen sökte sig upp mot hans vänstra öra och nafsade honom försiktig i örsnibben. Hon tittade förföriskt på honom under lugg och tog hans pekfinger och stoppade det i munnen. Utan att släppa honom med blicken började hon retfullt suga på fingret. Han drog sig varsamt undan och kysste henne på kinden. Hon gav sig inte, utan sökte sitt eftertraktade mål under täcket med den ena handen.

”Får du aldrig nog?” sa han och sträckte sig efter champagneflaskan och fyllde på deras glas.

Hon svarade inte utan skakade bara på huvudet. Han räckte över glaset till henne och stoppade samtidigt en jordgubbe i munnen. Hennes leende försvann när han spände ögonen i henne.

”Vi kan inte hålla på så här. Det känns inte bra att gå bakom ryggen på din man.”

”Tänk inte på det”, viskade hon och höjde glaset till en skål.

Hon drog ner honom i sängen igen och kysste honom passionerat på munnen.

Han puttade henne försiktigt ifrån sig.

”Hur ska jag kunna se honom i ögonen efter det här? Han är ju min bästa vän, så sent som igår åt vi lunch tillsammans.”

”Nu är det bara du och jag, älskling. Min man kommer aldrig att få reda på något. Förresten så är han bortrest över helgen.”

”Du är hopplös”, fortsatte han och ställde undan glaset och kröp ner under lakanet.

Plötsligt reste hon sig upp i sängen och kastade innehållet i glaset i ansiktet på honom.

”Sluta tafsa ditt jävla äckel!”

”Bryt för helvete!” skrek regissören och reste sig upp från stolen.

Scenljuset tändes och kvinnan höll upp händerna för ögonen för att inte bländas av strålkastarljuset. Mannen slog ut med armarna i en uppgiven gest, medan kvinnan slet åt sig morgonrocken och försvann bakom scenen.

2

Kriminalkommissarie Gustav Frank satt i andra tankar när han tillbringade sista kvällen på utländsk mark. Känslorna var tudelade, gränsen mellan ångest och njutning var hårfin. I morgon kväll skulle han flyga hem. Då han under veckan stängt av mobiltelefonen visste han inte vad som väntade honom på måndag. Han vändades, den riktiga energin i kroppen ville inte infinna sig. Vad han sett skulle det vara regn och rusk när han kom hem. Det var den 6 oktober men värmen fanns fortfarande kvar i Spanien.

Mitt emot honom på Griffin's uteservering vid Puerto de la Duquesa i Manilva satt hans tjugo år äldre kollega, Simon Lagerberg. Han hade tidigare jobbat som mordutredare på rikskrim i Stockholm. Efter sin frus hastiga bortgång för tre år sedan hade Simon investerat i ett radhus i La Duquesa på den spanska solkusten med gångavstånd till marinan. Ett vitkalkat trevåningshus med altaner i alla väderssträck och en egen uppvärmd, njurformad pool. Investeringen innebar även ett medlemskap i La Duquesa Golf Resort som gränsade till fastigheten. Han kunde ligga i poolen och njuta och samtidigt följa inspelet på sjunde greenen. Eller öppna grinden och köra ut den privata golfbilen direkt ut på sexans fairway.

Under veckan hade de ägnat sig åt golf varje dag, vilket även inneburet åtskilliga timmar i klubbhusets restaurang och dess förträffliga bar. En halvdagstripp till Gibraltar blev den enda utflykt de hann med under den gångna veckan. När Frank tänkte tillbaka på dagarna som snabbt runnit iväg kom avundsjukan krypande, inte bara på Simons golfspel utan även på hans boende. Vad han förstod så hade Simon hittat sin rätta plats i livet.

Efter att ha avnjutit en eldig andalusisk skaldjurspaella med blåmusslor, bläckfisk och räkor höjde de vinglasen med Somdinou Blanco till en skål. Frank tog en klunk och ställde ner glaset på bordet och torkade av munnen med servetten. Irriterade sig på en svettdroppe som rullade utmed näsan och torkade av den med handens utsida.

”Vad säger du Simon, inte så illa va?”

Simon ställde ner glaset på bordet och slog ut med armarna.

”Den här restaurangen har bästa paellan på hela solkusten. Tur att man har ett stambord, annars är det svårt att hitta ett som är ledigt.”

”Nu var det inte maten jag syftade på”, sa Frank. ”Det var inget fel på maten, men som du vet så är inte havets läckerheter någon höjdare för mig. Men vinet var förbannat gott.”

”Du kan ju inte lämna Spanien utan att ha ätit paella.”

Frank suckade och tittade sig omkring, restaurangen var fullsatt av glada gäster. De flesta var turister. Kvinnorna var klädda i korta, blom-miga klänningar och tunna linnen. Männen bar knickers och kort-ärmade skjortor i alla tänkbara varianter och färger. Glada skratt, språk blandades, alla gränser verkade utplånade. Lite mer avsides satt de inhemska gästerna stramt uppklädda och förde en betydligt lugnare konversation. Ett flertal av matgästerna hade en solbränna som skvallrade om många soltimmar, medan andra som nyss anlänt till solkusten mer liknade restaurangens marmorstatyer.

De unga, kvinnliga servitriserna fick jobba hårt för att tillgodose törstiga gäster. Ett par lösspringande hundar lekte livligt utanför serveringen, vilket fick en liten svart schnauzer inne på restaurangen att studs upp och skälla som en besatt. Matte och husse hade fullt upp med att lugna ner vovven som till slut la sig ner under bordet med ett grymtande läte.

Simons små ögon fladdrade likt de två stearinljusen på bordet. Medan han läppjade på vinet följde hans blick två medelålders kvinnor som satt några bord längre bort och smuttade på sina grönfärgade paraplydrinkar. De fnissade och skålade med honom som sken upp i ett brett leende. När han precis rest sig upp kom två män

och satte sig bredvid kvinnorna och skynde utsikten för honom. Röd i ansiktet satte han sig ner och sneglade på Frank.

”Inte ett ord vill jag höra.”

Frank fimpade den tolfte cigarett för dagen och blinkade åt sin kollega.

”Så kan det gå.”

”Snacka skit”, sa Simon och tömde glaset. ”Förresten, vet du vad du skulle behöva. En ny kvinna vid din sida skulle göra dig gott. Du är plus fyrtiofem och jag fattar inte varför du inte hittat något passande, det skulle väl inte vara några problem för dig. Det är inte bra för dig att enbart stirra sig blind på kvinnorna i polishuset. Är du inte ute och raggat på restauranger eller liknande?”

Frank skrattade. Han kunde inte minnas hur länge sedan han var på en dansrestaurang. Det senaste han kunde kalla ett förhållande var det med Åsa Pettersson, vilket han numera ansåg uttömt.

”Det var många år sen måste jag erkänna. Men att larva runt halvfull på ett dansgolv och trampa folk på tårna är inte min grej. Det kanske dyker upp...”

”Dyker upp!” skrattade Simon. ”Du hör väl själv hur du låter. Tror du kvinnorna bara trillar över dig som mogna frukter? Vet du vad jag har gjort, jag satte in en annons på en sån där dejtingsajt på internet. Efter en vecka hade jag fått tjuugoåtta svar från intresserade kvinnor. Till slut fastnade jag för en stilig, nyss pensionerad kvinna som bor halva året i Sverige och resterande tid i Spanien. Hon har ett hus i Fuengirola inte långt härifrån. Vi lever ett perfekt liv tillsammans, spelar golf, äter gott och deltar ibland på Svenska kyrkans olika evenemang. Hon kommer förresten ner om en knapp vecka. Fan, det måste du pröva, du har inget att förlora.”

Det låter för bra, tänkte Frank. Att leva som Simon var en onåbar dröm för många. Själv hade han en nyrenoverad lägenhet i Sala som var lika stor som Simons marmoraltan. Sommarstugan i Gäddeholm utanför Västerås var hans smultronställe. Han var nöjd, den svenska sommaren kunde vara fantastisk, blått hav och vind i seglen. Att få ankra upp i en liten naturhamn för natten och njuta av skärgårdens skönhet. Vakna upp på morgonen och gå en runda på en närliggande

golfbana innan man seglade vidare. Men att träffa en kvinna som delade hans intresse för båtlivet och golf kanske inte var så lätt.

Halv tolv lämnade de restaurangen och trängdes med folk på promenadstråket utmed marinan.

”Tyst!” sa Frank och höll upp ett finger i luften. ”Lyssna och njut. Hör du hur havet smeker båtarnas skrov när kvällsbrisen får båtarna att guppa i takt med vågorna. Fendrarnas gnällande mot bryggorna och vajrarnas slag mot de höga masterna.”

”Vilken predikan”, sa Simon. ”Det får mig nästan att sälja mina golfklubbor och satsa på båtlivet istället.”

Frank svarade inte, han suckade när han tänkte på sin egen båt som var upplagd för vinterförvaring hos Petterssons Marina i Västerås. Han ryste till när han tänkte på den långa vintersäsongen.

Simon knuffade Frank i sidan.

”Du suckar, är det ett tecken på hemlängtan? Förresten så fattar jag inte att du fortfarande jagar livet ur de kriminella i Sala. Du är väl alltjämt delägare i importfirman De Lorenzi Vin Import AB, eller hur? Vore jag i dina kläder skulle jag kontakta din syrra, Beate och starta om livet från den ljusa sidan. Njut av livet för helvete medan du kan, när du sprungit in i väggen är det för sent. Och du, kom ihåg vad jag sa om kvinnor. Börja dejta.”

3

Planet från Malaga landade punktligt på Arlanda. Frank gäspade och tittade på klockan, 00.20. Det hade inte blivit många timmars sömn på planet. Bredvid sig på sätet hade han haft en medelålders kvinna som oavbrutet och ogenerat pratat om sin otrogne mans eskapader i semesterparadiset Torremolinos. Hon skrattade och grät om vartannat när hon berättade att hon lämnat honom kvar på hotellet och själv bokat ett plan hem en vecka tidigare än beräknat. Frank pustade ut när de skiljdes åt i vimlet vid bagageutlämningen.

Som vanligt var det struligt vid bagagebanden. Frank retade sig på en äldre herre som gnällde över att hans bagage fortfarande inte hade kommit ut på bandet. När Frank tagit sin resväska och hämtat ut sina golfklubbor hade mannens bagage fortfarande inte dykt upp.

Kriminalteknikern Kristina Rosenius väntade tålmodigt vid ankomsthallen. Efter en stund fick hon syn på Frank som vinkade.

”Välkommen hem Frank?” sa hon och kramade om honom.

Hon höll honom ifrån sig och stirrade på honom. Sniffade demonstrativt i luften.

”Men som du ser ut? Du skulle behöva några veckors semester till på en öde ö utan billig sprit. Det luktar gammal fylla och cigaretttrök om dig så man kan spy.”

”Är det så här man välkomnas”, svarade han. ”Jag är så jävla trött så jag orkar inte tjafsa med dig. Kom nu så åker vi.”

Han huttrade i kylan och snålblåsten när de letade upp bilen på parkeringen. Kristina skrattade åt Franks klädsel, ett par gråa knickers. Över den vita T-tröjan bar han en tunn, svart pullover.

”Du fryser väl inte? Hade du inga andra kläder på dig när du

reste? Du skulle behöva en kvinna som packade åt dig. Eller hur?”

Frank svarade inte, utan blåste på fingrarna och drog ner pullovern över händerna. På väg från Arlanda berättade han om kvinnan som hållit honom vaken under större delen av resan.

Kristina tittade på honom och blinkade med ögonen.

”Men hon ville väl ha dina sympatier. Det finns inget mer sårbart än en övergiven kvinna. Vad skulle du själv säga i den situationen?”

”Jag orkar inte lyssna på dig längre.”

Innan de passerade Uppsala hade Frank somnat. Kristina knuffade till honom då hans huvud föll tungt ned mot bröstet. Ingen reaktion, bara ett grymtade läte till svar. När bilen stannade utanför Ekebygatan i Sala vaknade Frank med ett ryck.

”Är vi redan framme”, gäspade han och sträckte på sig i passagerarstolen och gnuggade tinningarna. ”Fan vad ont i skallen jag har.”

”Det förstår jag som du har suttit och sovit i bilen. Du somnade strax före Uppsala. Förresten sätter en veckas festande i Spanien sina spår, i vanliga fall en ihärdig huvudvärk som brukar sitta i ett par dagar.”

”Du snackar av egen erfarenhet förstår jag?”

”Man har väl varit med några gånger”, skrattade Kristina och hjälpte honom med bagaget. ”Du verkar vara i akut behov av sömn. Det är tur för dig att det är söndag i morgon. Följ mina råd, ta det lugnt och försök fräscha upp dig. Förresten, du kommer väl ihåg vad du ska göra på måndag?”

Frank tittade storögt på Kristina

”Måndag, vad fan snackar du om?”

4

Den kvinnliga larmoperatören drack ur den sista skvätten kaffe och reste sig upp för en behövlig bensträckare efter ett långt arbetspass. Egentligen skulle hon ha varit ledig den här dagen, men hade hoppat in för en kollega som plötsligt insjuknat. Hon hörde den bekanta signalen i hörlurarna och ställde genast ner kaffekoppen på bordet.

”SOS 112, vad kan jag hjälpa er med?”

”Jag vet inte... det ligger någon här...”

”Vad är det som har hänt?” frågade operatören i lugn ton, men fick inget svar. ”Hallå är ni kvar?” fortsatte hon. ”Kan ni tala om vad det är som har hänt?”

”Hjälp! Det är blod överallt.”

”Var är du någonstans?”

”Östra Thulegatan, jag vet inte vilket nummer. Ett stort vitt hus.”

Det blev tyst i luren.

”Hallå!” ropade operatören och larmade samtidigt polis och ambulans. ”Stanna kvar i telefonen!”

Polisbilen bromsade in bakom ambulansen utanför grinden till en vitputsad 30-talsvilla på Östra Thulegatan. Två poliser hoppade ur, öppnade grinden och sprang över grusgången och uppför trappen till entrédörren.

Den manliga polisen kände försiktigt på dörren som gled upp.

”Hallå! Det är polisen.”

Med dragna, osäkrade tjänstevapen trängde de sig försiktigt in i den upplysta hallen. De ropade igen, men fortfarande inget svar. De säkrade rum för rum.

”Fy fan!” ropade plötsligt hans kvinnliga kollega. ”Kom hit, det ligger en kvinna på golvet i vardagsrummet.”

När kollegan kom in i rummet stod den kvinnliga polisen böjd över en person som låg i en brunröd blodpöl på ekparketten. Den vita, blodfläckade kjolen hade åkt upp en bit över låret. Han backade ett steg och tog sig för munnen. Svalde hårt och tvingade sig att titta på kvinnan som var nedblodad från bröstet och längs utmed låren. Det långa svarta håret föll över ögonen som var inneslutna av lila ögonskugga. Lösögonfransen på vänster öga hängde löst, det illröda läppstiftet var utsmetat över hela munnen. Den kvinnliga polisen kunde inte avgöra om de utspärrade ögonen speglade smärta eller förvåning. Hennes manliga kollega böjde sig över kroppen på golvet.

”Lever hon?”

”Jag tror inte det”, svarade den kvinnliga polisen med två fingrar på halspulsådern... ”Vi måste få hit en rättsläkare.”

Efter en timme kom rättsläkaren från Uppsala medan poliserna fortsatte att genomsöka huset. Förutom den stora blodpölen på golvet, en omkullvräkt blomvas, en högklackad sko under soffbordet, utspridda vita rosor och en mängd pappersark på golvet kunde de inte finna några spår som tydde på något handgemäng. Det enda som skiljde sig från det normala var att köksdörren mot trädgården stod vidöppen.

Bårhuspersonalen bar ut personen till den väntande bilen.

”Vänta ett tag!” ropade den kvinnliga polisen och rusade fram och böjde sig ner. ”Ni tappade hennes peruk.”

5

Föreläsaren Oskar Peders gjorde en paus och torkade bort en svettdroppe i pannan. Tittade ut över den halvtomma föreläsningssalen på Aros Congress Center i Västerås. Det fyra timmar långa seminariet med arbetsnamnet *Illegala vapen och droger i samhället* hade lockat poliser och politiker från hela Västmanland. Att hans framförande var inne i slutskedet kunde han avläsa i åhörarnas ansikten. Han tog upp vattenglasets som stod på pulpeten framför sig och svepte innehållet.

”Som ni har förstått så är det väldigt lätt att få tag i skjutvapen i dagens samhälle. Ett vapen kostar mindre än 10 000 kronor på gatan, och vi vet att konsekvenserna är skrämmande. Då straffet för olaga vapeninnehav är väldigt lågt skrämmer det ingen i dagens kriminella samhälle. Förr i tiden var det en sensation om man påträffade ett vapen i samband med ett brott. Idag är det mer regel än undantag. Vapen i alla dess former är inte bara en fara för de inblandade, utan hela samhället berörs. Slutsatsen man kan dra av det hela är att vi jobbar med ett väldigt komplicerat problem. Vi inom polisen måste se detta som en fara för samhället och arbeta därefter. Med andra ord, vi kanske måste bli lite tuffare. Tack för att ni lyssnade.”

Efter applåderna steg länspolischefen Spångberg upp på podiet. Oskar Peders avtackades med en blombukett och en glasskål med Västerås stadsvapen. Länspolischefen avslutade seminariet och tackade de närvarande för visat intresse.

Kommissarie Gustav Frank gäspade när han satte sig på passagerarsidan i den civila polisbilen. Tanken på att åka tillbaka till Sala

fick honom på bättre tankar. Han suckade och tänkte att han mer överlevt än levt med i debatten på seminariet. Chauffören Petra Sivertsson, som var tillförordnad chef på narkotikaroteln, nynnade med i musiken från radion och slog takten med högra handen mot låret. Frank sneglade på henne och noterade att hon dagen till ära dragit en kam genom den ljustonade pagefrisuren. Hon hade till och med bytt ut de slita jeansen mot ett par tajta svarta byxor. Hon luktade även annorlunda, en sensuell doft av orienten slog emot honom. En doft han inte hade känt när de åkte till Västerås.

Petra vände sig mot Frank.

”Det här var ju trevligt och intressant.”

Frank spärrade upp ögonen och blängde tillbaka på sin kollega.

”Trevligt! Vad fan ser du för trevligt i det här, jag tycker det var ett skitseminarium. Idag låg min koncentration på nollpunkten, jag har inte en aning om vad den där Oskar Peders snackade om. Tror inte de ansvariga att vi har något annat för oss?”

Petra skrattade och sneglade på Frank.

”Surkart, jag förstår att veckan i Spanien tagit hårt på dig. Men jag tycker inte att dina arbetskamrater ska behöva lida för ditt dåliga humör. Du kom ju hem i lördags och hade en ledig dag igår.”

”Trodde du ja”, avbröt Frank. ”Man hinner bara komma hem så börjar problemen. Igår var jag tvungen att åka ner till Petterssons Marina i Västerås. Någon idiot hade brutit sig in under lördagsnatten och snott med sig några utombordsmotorer. Då jag har min segelbåt på vinterförvaring där så jag blev lite orolig. Men det förstår väl inte en landkrabba som du? Att ta hand om sin båt är inte samma sak som att ligga i badkaret och leka med badankan, om du trodde det.”

Petra spände blicken i Frank.

”Tagga ner Frank!”

”Förlåt, det var ett dåligt påhopp”, hostade Frank. ”Men jag har så förbannat ont i huvudet och käften är igenslammad.”

Han insåg att Petra inte visste mycket om båtlivet. För honom var båten ett skötebarn som krävde omvårdnad. Ju äldre båten blev desto mer skötsel behövde den. Han suckade ljudligt och slog ut med armarna.

Plötsligt ryckte han till.

”Se upp för helvete!”

Petra lättade på gasen och körde in mot vägkanten och lät den mötande ambulansen passera.

”Lugna ner dig, du verkar vara på helspänn idag. Jag både hörde sirenerna och såg ambulansen på långt håll.”

”Stackars jävlar”, mumlade Frank.”

Samtalen i bilen upphörde i höjd med Evelundsrondellen utanför Sala. Frank höjde volymen på bilradion och försökte hitta en bekvämare sittställning. Att sitta på ett seminarium i fyra timmar tog hårt på sätesmusklerna. När de kom fram till Franks lägenhet på Ekebygatan bromsade Petra in och vände sig mot Frank.

”Vet du vad. Gå upp och lägg dig och dra något gammalt över dig. I morgon vill jag se en piggare kriminalkommissarie.”

”Du kanske... glöm det.”

Petra tittade på honom och skakade på huvudet.

”Du ger dig aldrig Frank.”

När Frank öppnade dörren till lägenheten vibrerade mobiltelefonen i kavajfickan.

”Hej! Frank”, sa vakthavande. ”Din arbetsdag är inte slut ännu.”

”Vad fan har du nu hittat på?”

”Grinigt idag”, skrattade vakthavande.

”Skit i det du, tala om vad det gäller istället.”

”Det gäller en person på Östra Thulegatan.”

”Död eller levande?”

”Död”, sa vakthavande och hostade. ”Johanna Östberg har åkt till rättsmedicinska i Uppsala för att reda ut detaljerna kring händelsen. Kristina Rosenius och Ola Berggren är redan på plats på Thulegatan.”

”Bra, då vet jag”, sa Frank och avslutade samtalet.

Han masserade tinningarna hårt med långfingrarna. Huvudvärkstabletterna han fått av Petra hade inte den effekt han önskade.

”Fan också, sa han högt och slängde sig ner i den röda, svängda hörnsoffan som var favoritmöbeln i den nyrenoverade lägenheten.

Att få avsluta dagen efter ett jobbigt seminarium med en skön

kväll i soffan hade förstörts av ett mord. I stället för att ta en varm dusch, sätta på sig något ledigt, svepa en kall öl framför teven var han nu tvungen att ikläda sig polisrollen igen. Plötsligt uppkomna situationer som förstörde hans planer hade han aldrig gillat. Insåg snart att en mördare inte hade samma inställning som han själv. Det kriminella skrået hade aldrig brytt om vad han hade tänkt sig.

Efter att ha gett katten Roma mat och bytt kläder gav han sig iväg.

6

Trettiofem minuter senare parkerade Frank sin svarta BMW halvvägs upp på trottoaren på Östra Thulegatan. Innan han gick ur bilen letade han fram en minttablett ur kavajfickan och stoppade den i munnen och grimaserade illa. Öppnade bildörren och spottade ut tablettens i grannens buxbomshäck.

Nyfikna grannar hade tagit plats i sina trädgårdar och följde händelsen från första parkett. Frank stannade till på grusgången och tittade upp mot huset. Skapligt hus, tänkte han och granskade det gamla tvåvåningshuset i funkisstil innanför det svartmålade gjutjärnsstaketet. En liknande villa hade han själv varit och tittat på när han för många år sedan flyttade till Sala från Stockholm. Han insåg snart att huset framför honom var ett par nummer för stort jämfört med de hus han själv tittat på men stilen var densamma. Han gillade det funktionella, de ljusa, släta putsade fasaderna, lådformade volymer i geometriska huskroppar. Nu var drömmarna om ett eget hus borta för länge sedan.

Han var nöjd med den nyrenoverade lägenheten på Ekebygatan och sommarstugan i Gäddeholm. En stuga som i framtiden var planerad att bli hans fasta punkt i tillvaron. Alla bekvämligheter han saknade i stan fanns i stugan där bastun och Mälarens vatten tillhörde höjdpunkterna. Nu hade han kostat på sig den senaste övervakningsutrustningen som fanns på marknaden. Via strategiskt utplacerade webbkameror kunde han sitta på jobbet, i bilen eller hemma i soffan och styra all teknik både inomhus och i huset. Fortfarande fanns ett stort problem kvar. Skulle olyckan vara framme tog det nästan trettio minuter för polis eller räddningstjänsten att ta sig ut till stugan.

En uniformerad kollega höll upp det blåvita avspärrningsbandet och släppte igenom Frank som kände väl till polisen som vakta- de entrén. En bredaxlad person, huvudet högre än Frank. Det var många finnickiga knarkare och småtjuvar som gjort i byxorna vid blotta åsynen av hans resliga uppenbarelse. Samma person som var facketts representant och som de senaste åren kämpat i motvind med frågor gällande arbetsförhållanden på stationen. Den sista tiden hade mot- ståndet luckrats upp, vilket han i många stycken kunde tacka den nya polischefen Anita Rebers för.

”Tjena Frank”, sa polismannen och överräckte handskar och skoskydd till Frank. ”Välkommen till verkligheten.”

Frank blev stående i hallen.

”Hej, här var det högt i tak.”

”Precis, man kan ju fundera på hur de fått upp den där stora kristallkronan i taket?”

Frank blev förvånad, utsidans trettiotal var borta. Insidan visade upp något helt annat, det var som en tidsresa in i nutiden. Den stora hallen öppnade upp sig ända upp mot det platta taket. Från två enorma takfönster flödade ljuset in. En trappa i ek med snidat räcke ledde upp till övervåningen. Utefter sidorna på entréplanet ledde dubbeldörrar in till köket och de angränsande rummen. Stora förgyllda speglar på väggarna hade effekten att hallen upplevdes som dubbelt så stor. Han förvånades över att tavlorna mellan speglarna var modern konst, abstrakta målningar i grälla färger. En tavla stack ut och fångade hans intresse. Vid en närmare granskning såg han att det var en målning av hans vän, konstnären Kåre Kindberg. Signaturen KK gick inte att ta miste på, inte motivet heller. Fyra nakna, kurviga kvinnor dansade en form av slöjdans i en paviljong. När han tittade närmare såg han likheten med den franska paviljongen i Stadsparken i Sala. Han skakade på huvudet och tittade upp på kristallkronan mitt i hallen som hängde ner mellan takfönstren.

”Du, för vissa är det en dröm, för andra är det verklighet.”

Han satte på sig skoskydden och handskarna, fortsatte genom den öppna hallen och stannade i dörröppningen till vad han förmodade var ett kombinerat vardagsrum och matsal. Ena hörnet

upptogs av en vitkaklad kakelugn med blå blomdekor. Framför den stod ett ljuslaserat ekbord och en U-formad soffgrupp i brunt skinn som inte skulle fått plats i hans egna vardagsrum. I taket ovanför soffbordet hängde en liknande ljuskrona som i hallen, men i ett betydligt mindre format.

Innanför dörren till vardagsrummet hälsade han på två yngre, uniformerade poliser som han inte kände igen sedan tidigare. Han log vid tanken på att tjetat om nyrekryteringar kanske hade gjort verkan. Lite längre bort i rummet stod kriminalinspektör Ola och diskuterade med en av Kristinas yngre teknikerkollegor. Vad han kunde höra rörde det sig inte om några tekniska problemkomplex utan var mer av privat karaktär. Han tänkte på Ola som, efter att hans fru begärt skilsmässa, varit fast besluten att sluta som polis. Men efter ett förtroligt samtal som de haft hade han ändrat inställning. På sista tiden hade han till och med börjat intressera sig för sina kvinnliga kollegor, vilket var ett gott tecken. Att han sedan en tid tillbaka var alltmer aktiv i polishusets träningslokal var uppenbart. Borde kanske tipsas om att lägga lite mer pengar på sitt klädkonto.

Han noterade konturerna efter en kropp i den brunröda blod-
ölen på golvet. På bordet låg en omkullvräkt blomvas, på golvet
nedanför låg vita rosor. Några diffusa, blodiga fotspår ledde ut mot
köket. Han klev försiktigt över pappersarken som låg spridda på
golvet. Böjde sig ner och noterade en högklackad sko under bordet.

En brottsplats såg aldrig likadan ut, tänkte han. Men ändå så
lika. Det gemensamma var den ohyggliga historien som en brotts-
plats kunde berätta. På något sätt talade alltid gärningsmännen till
polisen, det gällde bara att tolka berättelsen på rätt sätt. Blev man
avtrubbad med ären? Rutin fick aldrig övergå till slentrian. Dit har
jag inte kommit ännu intalade han sig själv.

”Hej Frank”, sa Ola och granskade sin chef uppifrån och ner. ”Jag
tyckte du nämnde att du skulle åka till Spanien för att få lite sol på
semestern. Men vad fan, du kommer hem lika blek som tapeten bak-
om dig. Man kan undra var dina italienska gener sitter egentligen.
Har du sovit under de ljusa timmarna för att orka med att jaga efter

mörkrets inbrott? Fan, du borde ju blivit lika mörkhyad som Johanna bara av att titta på solen.”

Frank skakade på huvudet.

”Oj, oj Ola. Tur för dig att inte Johanna hörde det där sista du sa. Då hade du inte stått där och flinat som en byfåne. Hon hade säkert möblerat om dig så att inte ens din mamma skulle känt igen dig... Var det rättsläkaren Holgersson som var här?”

”Nej, jag blev själv förvånad när Rättsmedicinska skickat en ny, manlig rättsläkare som jag aldrig träffat tidigare.”

”Okej, berätta istället vad som hänt.”

Olas leende försvann, röd om kinderna sneglade han på Frank. Han plockade fram anteckningsboken ur byxorna och började bläddra med pekfingeret. Fick fram ett belåtet leende när han till slut hittade vad han sökte.

”Larmet kom till larmcentralen klockan 14.05. En anonym kvinna ringde in och ropade på hjälp och sa att det fanns en massa blod i huset. Innan samtalet bröts hann kvinnan i alla fall berätta vilken gata det gällde. Kvinnan som larmade hade använt bostadens fasta telefon, vilket hjälpte oss att hitta rätt adress. Våra kollegor anlände till platsen tio minuter senare.”

Frank gick runt bordet.

”Har vi någon aning om vem det var som larmade?”

Ola slog igen anteckningsboken med en smäll.

”Nix”, men Marcus håller på och fixar fram en kopia av larmsamtalet.”

Frank knäböjde över blodpölen och tittade på Ola.

”Tänk att man aldrig lär sig, lika jävligt varenda gång.”

Ola ryckte på axlarna och vinkade till sig de två uniformerade poliserna som följt deras samtal.

”Det här är våra kollegor som var först på plats, de har nog mer information att ge oss.”

Frank hälsade och den kvinnliga polisen berättade allt, från att de blivit larmade tills de kommit in i huset och påträffat offret i vardagsrummet.

”Jag förstår”, sa Frank och sneglade på den bleka, manliga polisen.

”Det ska visst vara värst första gången”, sa den kvinnliga polisen och kastade en blick på sin kollega. ”Vi kunde inte göra mycket mer än att vänta. När personalen fört bort personen gick vi igenom huset en gång till, men fann inga spår efter förövaren. Sedan dess har vi bara spärrat av huset och inväntat att teknikerna skulle komma.”

”Bra, vet vi vem offret är?”

”Det är oklart. Men det är Sivert och Agneta Boman som står som ägare till huset. Det lutar väl åt att det är frun i huset.”

Franks mobiltelefon ringde.

”Ett ögonblick”, sa han och fumlade med handen i kavajfickan innan han fick fram mobiltelefonen och gick åt sidan.

”Ja det är Frank.”

7

Frank lyssnade på den kvinnliga rösten i mobiltelefonen, nickade förstående på huvudet några gånger. Hörde på ögonbrynen, såg förstulet på Ola och de två uniformerade poliserna.

”Det var som fan”, sa Frank och avslutade samtalet.

Ola tog ett steg mot Frank.

”Vad är det frågan om? Vad fan betyder det där retfulla leendet?”

Frank vände sig mot den kvinnliga polisen.

”Sa ni att offret var en kvinna?”

De bägge uniformerade poliserna tittade frågande på varandra.

”Det var kriminalinspektör Johanna Östberg som ringde från Rättsmedicinska i Uppsala”, fortsatte Frank. ”Personen ni trodde var en kvinna var i realiteten en mansperson, sminkad och klädd i kvinnokläder.”

”Va!” utbrast den kvinnliga polisen med handen för munnen.

”Du måste skämta, men vem var det då?”

”Enligt preliminära uppgifter så kan det vara fastighetsägaren själv som blivit mördad, alltså Sivert Boman. Rättsläkaren Berit Holgersson som hade jouten kände direkt igen honom tack vare att de under några år varit grannar i Heby. Enligt Holgersson var den troliga dödsorsaken ett antal knivhugg i bröstet. Johanna har varit i kontakt med offrets fru Agneta, som just nu är på väg till Uppsala för att identifiera sin make. Det var en sak till, det var kanske tur att ni inte lyfte på kjolen. Sivert Boman hade nämligen blivit kastrerad. Både testiklar och könsorgan var bortskurna. Vad säger man, hela paketet var borta.”

”Oh, fy fan”, mumlade den manliga polisen och sprang ut ur rummet med handen för munnen.

De andra hörde hur han kräktes nedanför trappen utanför ytterdörren. Den kvinnliga polisen rörde inte en min. Såg mer besvärad ut inför sin kollegas beteende.

”Det är inte lätt”, sa Frank. ”Har ni inte hittat något paket här på platsen så har gärningsmannen förmodligen tagit det med sig. Det ska ni veta, i den här branschen är ingenting ovanligt. Men jag förstår att ni blev överraskade.”

”Det är väl det minsta man kan säga”, sa den kvinnliga polisen och rodnade. ”Har Bomans några barn?”

”Nej, enligt Johanna är de barnlösa.”

”Några andra anhöriga som borde underrättas?”

”Våra kollegor får ta hand om den saken”, svarade Frank.

”Menar du chefsekonomen på Sparbanken?” sa Ola och satte sig i närmaste fätölj. ”Märkligt, att en av bankens chefer springer omkring i huset iklädd kvinnokläder. Skulle han vara transvestit eller vad det nu heter?”

”Jag vet inte”, sa Frank. ”Här på jorden lever vi bara en gång, men vi kan uppenbarligen uppträda i olika skepnader.”

När Frank själv tänkte på Sivert Boman kände han en sur smak i munnen, kvävde rapen som var på väg upp. Det var bara drygt ett år sedan han hade varit på banken för att diskutera finansieringen av sin lägenhetsrenovering. Sivert Boman hade tagit emot honom med ett kallsvettigt handslag som mer kändes som en önskad smekning. En högdragen person som höll alldeles för hårt i bankens pengar, som om han trodde det var hans egna besparingar han skulle låna ut. Han hade svårt med personer som flackade med blicken och inte tittade på personen han talade med. Han glömde aldrig hans falska leende när han avslutade deras samtal med att säga att han nog skulle se igenom hans finanser innan han övervägde ett eventuellt lånebeslut.

Frank hostade och böjde sig ner över en hög papper på golvet.

”Har vi någon aning om vad det här rör sig om?”

”Du menar det här skräpet”, svarade Ola. ”Verkar som om det rör sig om ett manus av något slag. Vi låter papperen ligga kvar tills teknikerna har dokumenterat alla spår.”

Frank skakade på huvudet.

”Har vi hört några grannar?”

”Våra kollegor håller på och knackar dörr på gatan utanför”, sa den kvinnliga polisen snabbt. ”Men vi har en granne som såg en kvinna springa härifrån innan polisen kom. Han är förresten kvar här utanför.”

”Bra, då vill jag prata med vittnet så fort som möjligt.”

Den kvinnliga polisen gick ut och kom strax tillbaka med en medelålders man klädd i blå overall. Frank höll upp handen framför sig när han fick se mannen på uppfarten.

”Stopp där! Ta av de där skitiga stövlarna och sätt på dig de här skoskydden.”

Frank presenterade sig och tog mannens utsträckta hand och släppte honom inte med blicken. Han noterade den nervösa, stirriga blicken hos mannen.

”Jag heter Hans Landberg och bor tvärs över gatan”, sa mannen och snavade på tröskeln.

”Bra”, sa Frank. ”Då vill jag att du berättar vad du har sett.”

”Jag var ute och krattade löv”, stammade mannen som undvek ögonkontakt med Frank. ”Det är ju den årstiden och vi har alltid problem med löven...”

”Jaja”, avbröt Frank och ryckte på axlarna. ”Vi har nog alla våra problem. Vad såg du förutom alla löv?”

”Ja, just det. När jag höll på att kratta vid häcken ut mot gatan hörde jag Bomans dörr slå igen med en smäll och såg en kvinna springa ut på gatan och försvinna.”

”Du kände inte igen kvinnan?”

”Jag såg bara den röda kappan när hon försvann bortåt Esplanaden.”

”Du är säker på att det var en kvinna?”

Grannen blev tyst och tittade nervöst på Frank.

”Ja... visst var det en kvinna.”

”Du hörde inga andra ljud från huset?”

Frank noterade att mannen reagerade med att vrida på huvudet och att han tog alldeles för lång tid innan han svarade.

”Nej! Inget som jag tänkte på. Som sagt hade jag fullt upp med att ta hand om löven.”

”Minns du vad klockan var när du såg kvinnan?”

”Det var bara några minuter innan polisen kom till platsen.”

”Du har ett bandage på högerhanden, vad är det som har hänt?”

Mannen drog snabbt undan handen och gömde den bakom ryggen.

”Det är ingenting. Det är en gammal skada jag fick i garaget när jag jobbade med bilen förra veckan.”

”Märkligt, jag tycker bandaget ser nytt ut.”

”Jag har handskar på mig när jag jobbar i trädgården.”

Frank funderade en stund men kom inte på några andra frågor.

”Tack så mycket. Vi återkommer då vi troligen har fler frågor.”

Mannen såg sig omkring och Frank vände sig mot den kvinnliga polisen.

”Jag vill ha er skriftliga rapport så fort som möjligt. Ni kan lämna över den till vår datakille, Marcus Nykvist. Jag vet inte om ni har träffat honom, men ni hittar junioren på U-avdelningen, bakom ett antal dataskärmar och en hög Coca-Colaburkar.”

”Självklart, det fixar vi.”

De två uniformerade poliserna lämnade huset tillsammans med grannen, medan Frank tittade sig omkring i hallen och såg Ola stå lutad mot kakelugnen i vardagsrummet.

”Ola, vet du var Kristina håller hus?”

”Hon är på övervåningen.”

8

Frank tog trappen i fem långa kliv. Stannade i dörröppningen till ett större rum längst bort i korridoren och tittade in. Ljusa väggar, ett burspråk med fönster från golv till tak. En bäddad dubbelsäng, vars röda överkast med vita duvor tog upp stora delar av rummet. Halva sängen var ockuperad av ett stort antal färggranna kuddar. För många tofsar och speglar för min smak, var hans första tanke.

Han fortsatte till nästa rum där Kristina Rosenius och en kvinnlig kollega systematiskt gick igenom rummet. Förutom den öppna spisen påminde rummet om Bomans kontor på Sparbanken. Pennor och block låg uppradade på skrivbordet efter en systematisk, manisk ordning.

Ena kortväggen fångade hans intresse. Med millimeterpassning hängde ett porträttgalleri som han var tvungen att syna närmare. Vad han förstod när han läste namnen under personerna, tillhörde alla släkten Boman. Många av de manliga hade någon form av ekonomisk bakgrund och en av dem hade för länge sedan till och med varit bankdirektör på Sparbanken. Han vred demonstrativt på en av tavlorna för att bryta den symmetriska upphängningen.

Frank knackade Kristina på axeln.

”Hej!”

Kristina vände sig om och rätade till tavlan som hängde på sned.

”Vad gör du?”

”Skapar lite oordning i Bomans liv”, svarade Frank och ställde sig framför ett stort porträtt som hängde på väggen bredvid skrivbordet. ”Och här hänger det lyckliga paret Boman.”

”Kände du någon av dem?” frågade Kristina.

”Sivert har jag tjafsat med på banken några gånger, och frun har jag träffat på golfbanan åtskilliga gånger. Vad jag kan minnas hade hon en mjuk fin golfsving.”

”Stilig kvinna”, skrattade Kristina. ”Du borde tänka lite mer på din hopplösa sving i stället för att syna varje kvinnokropp du ser från topp till tå. Du är inte mycket bättre än KK vad det gäller kvinnor.”

Han svarade inte utan satte sig ner i en nedsutten, oxblodsfärgad, Chesterfieldfätölj. En halvfull vinkaraff med rödvin och två tomma glas stod på glasbordet bredvid.

”Hur går det för er, hittar ni något av värde?”

”Inte mycket. På övervåningen verkar allt normalt. Inga tecken på stridigheter, inget blod. Herr och fru Boman måste vara pedanter långt ut i fingertopparna.”

”Jag håller med”, sa han med ett leende. ”Det är den uppfattningen jag också har fått av Boman. Allt på sin plats, inget får förstöra ordningen. Har du hört vem offret var som låg på golvet i vardagsrummet?”

”Nej”, sa Kristina och satte sig på armstödet bredvid Frank. ”Ska jag komma med en avancerad gissning så ligger nog Bomans fru bra till. Har jag rätt, eller?”

”Ett halvt rätt”, svarade Frank och pekade med ett finger i luften. ”Efternamnet stämmer exakt. Hade du sagt Sivert Boman så hade du fått full utdelning. Vad säger man, Bingo.”

”Stopp ett tag”, skrattade Kristina. ”Men det var ju en kvinna våra kollegor hittade därnere på golvet.”

”Kanske en mänsklig kameleont”, svarade Frank och himlade med ögonen. ”Sivert Boman hade tydligen dagen till ära klätt ut sig till kvinna, med hela utstyrseln med smink och peruk som toppdressing. Johanna ringde för en stund sedan och berättade att Holgersson konstaterat att det var Sivert och ingen annan. Hans fru är nog i Uppsala just nu för att identifiera sin make. Dödsorsaken var enligt preliminära uppgifter ett flertal knivhugg i bröststrakten.”

Kristina tog av sig den svarta kepsen och torkade sig i pannan. Borstade av den gula overallen och reste sig upp. Drog upp mungiporna och kliade sig på näsan.

”Hoppas du inte jävlas med mig. Är det som du säger får vi tänka i andra banor. Vi har hela tiden utgått från att offret var en kvinna.”

”Det var en sak till”, sa Frank. ”Boman hade blivit kastrerad, gärningsmannen hade skurit bort hela paketet.”

”Oj då!” sa Kristina och lyfte på ögonbrynen. ”Hittar vi inget paket så får vi nog söka en troféjägare. Hur som helst så är min teori att gärningsmannen tar sig in via den öppna köksingången och överraskas av Boman i köket som försöker fly. Gärningsmannen hinner ifatt offret i vardagsrummet där han hugger ner henne, eller honom. Enligt blodspåren gick han sedan ut samma väg som han kom. Blodspåren försvinner när han sprang över den fuktiga gräsmattan i trädgården. Det finns inget som tyder på att det skulle röra sig om ett inbrott.”

Frank reste sig upp och skakade på huvudet.

”Du har inte hittat något mordvapen, eller något annat av betydelse?”

Kristina böjde sig ner och pekade på en laddningskabel under skrivbordet.

”Inget mordvapen, men vi saknar en dator. Vidare har vi den här Kobratelefonen som vi antar kvinnan ringde på till larmcentralen. Det är den enda analoga telefon som finns i huset. Den verkade vara flitigt använd för vi har lyft många fingeravtryck så vi får väl se om det kan ge något.”

Frank höjde förvånat på ögonbrynen.

”Låter lite märkligt tycker jag. ”Varför springer personen upp en våning för att larma polisen från husets fasta telefon. Idag har väl alla människor mobiltelefoner? Visste hon att det fanns en telefon här uppe?”

Kristina satte på sig kepsen igen och blinkade åt Frank.

”Jag håller med. Men du vet ju själv hur det är med mobiltelefoner, ibland vet man inte var man lägger den eller annars är den på laddning.”

”Tack för den kängan”, sa Frank och gick ett varv i rummet. ”Hon kanske inte ville att vi skulle kunna spåra hennes telefon. På tal om telefoner, har ni inte hittat Bomans mobiltelefon? Den mannen sov troligen med mobilen under kudden.”

”Inte ännu. Marcus får begära ut en samtalslista, det vore intressant att se de sista samtalen.”

Frank tog upp ett papper som låg på skrivbordet.

”Vad fan är det här, *Den svarta cirkeln*?”

”Det funderar jag också på”, svarade Kristina och tittade på pappret. ”Jag tolkar det som ett manus till en teaterpjäs eller något liknande. Resten av manuset verkar vara utspritt på golvet en trappa ner. Det ser ut som om någon har kladdat över den gamla titeln, *Hjärnpöket*. Författaren heter Daniel Bergenvall och är tydligen hemmahörande i Sala. Är det någon du känner till?”

”Inte en susning”, gäspade Frank och skakade på huvudet.”

Kristina plockade upp några papper och höll upp dem framför näsan på Frank.

”När jag tittade närmare på pappersarken därnere på golvet blev jag lite konfunderad. Det fanns nämligen inga blodfläckar på dem. Nu kommer det märkliga, jag hittade mängder av blod på golvet under papperen. Vad drar du för slutsats av det?”

”Oh fan!” sa Frank. ”Du menar att brottsplatsen kan vara arrangerad? Ett simpelt villospår?”

Kristina la tillbaka papperen på bordet.

”Kanske, kanske inte.”

”Inte visste jag att Boman var intresserad av teater”, sa Frank och log med hela ansiktet. ”Det är konstigt att vi vet så lite om våra medmänniskor. Har du tänkt på det, hur mycket skit tror du de hittar när de börjar rota i våra liv när vi lämnar jordelivet?”

Kristina skrattade och klappade honom på axeln.

”Du, det orkar jag inte tänka på. Det är nu vi lever. Seden är det försent. Låt eftervärlden begrunda och bedöma vårt liv på jorden.”

Frank tittade under lugg, plirade med ögonen.

”Jag tycker allt verkar snurrt. Boman blir mördad i kvinnokläder, ett manus ligger utkastat på golvet. Kanske gillade han inte innehållet, eller så är det något annat. Synd att jag inte visste det här när jag var på banken och diskuterade mitt renoveringslån.”

”Nu ska du inte dra några förhastade slutsatser och håll inne med dina fördomar. Vad jag vet så har du bara träffat Boman några